

HÜTTNEROVÁ IVA

*1948, Praha

„Pár slov o mně...

Narodila jsem se na konci roku 1948 v Praze na Letné. Ve škole jsem ráda malovala i recitovala básničky, ale v čase rozhodování čím budu jsem se přihlásila na DAMU – obor herectví. Měla jsem štěstí, že mě přijali hned napoprvé. Divadlo jsem začala hrát v Karlových Varech. Tam jsem v roce 1973 čekala miminko a čekání si krátila malováním. Takže přesně vím, že moje malířská dráha je jen o pár měsíců starší než můj syn. Ve foyeru karlovarského divadla jsem měla i svou první výstavu. Od té doby jich byly desítky u nás i v zahraničí. Hodně mých obrázků je z časů dávno minulých, kdy jezdilo jen pár aut, dámy nosily klobouk i do mlékárny, cídily rodinné stříbro a větraly pruhované duchny... A jejich jediným cílem bylo učiniti manžela šťastným. Asi bych takhle žít nechtěla a neuměla, ale zdá se mi, že tenkrát čas utíkal pomaleji.

Pánové byli galantnější, dámy elegantnější a lidé slušnější. Kousek téhle poklidné atmosféry mi uvízl v duši z dětství u babičky. Možná proto se do téhle doby tak ráda vracím ve svých obrázcích. Velkou inspirací je pro mě i divadlo a všechno, co k němu patří: kabarety, cirkusy, klauni i herecké kočující společnosti.

Občas zkouším namalovat své literární a jiné lásky, lidi, kteří mě zaujali svým dílem i osudem – Boženu Němcovou, Karla Čapka, Bohumila Hrabala či mou oblíbenou Emu Destinnovou a další...

Stejně ráda maluji i uličky staré Prahy s malebnými obchůdky, hospody, nevěstince, hřbitovy, babičky a dědy, osamělé holky, anděly a lásku ve všech jejích podobách. Prostě maluji, co znám, o čem jsem jen slyšela nebo četla, na co myslím, o čem sním a jak nejlíp umím. Možná proto, že nemám výtvarné vzdělání, je pro mě dodnes vzrušující hledat způsob, jak na to. Když se někomu mé obrázky nelíbí, tak nezoufám a pochvala mně i dnes dělá stejnou radost, jako když jsem začínala.

Malování dalo mému životu řád, naučilo mě trpělivosti, pečlivosti a často mi pomohlo vymalovat se z trápení a starostí. Maluju jen tehdy, když se mi chce a to je prakticky každý den. Není to pro mě povinnost, ale práce, na kterou se těším. A když potěší ještě někoho, co víc si můžu přát?“

